Hazırlayan: http://www.tagutured.com/forum/index.php

Devlet-i Ali Osmaniyye Hakkındaki İddialar Ve Bunlara Verilen Cevapların Beyanı

Allah-u tealaya hamd ve senalar olsun. O'na şükreder, Ondan yardım dileriz. Nefislerimizin şerrinden, amellerimizin kötülüklerinden ona sığınırız. Kalpleri elinde bulunduran Allah'u tealadan ayaklarımızı ve kalplerimizi kabul ettiği Tevhid dini üzerinde sabit kılmasını ister ve niyaz ederiz. Zira Allah'ın hidayet ettiğini saptıracak hiçbir güç ve kuvvet yoktur. Ve yine Allah'ın saptırdığını da hidayete erdirecek hiçbir güç ve kuvvet yoktur.

Salât ve selamın en güzeli: muvahhidlerin imamı, nebilerin sonuncusu ve en üstünü olan Muhammed (s.a.s)'e, onun âline, ashabına ve kıyamete kadar onun nurlu yolunun üzerinde yürüyenlerin üzerine olsun.
Bundan sonra;

Fasık olan müslüman bir kimse, bir topluluk hakkında bize haber getirdiğinde, haksızlık etmemiz için Allah-u teala bu haberin sıhhatini araştırmamızı emretmektedir. İşte bu İslam'ın bize öğrettiği bir metottur. Haberi nakleden kimse Müslüman olsa bile fasık olduğundan dolayı Allah-u teala onun getirdiği haberi araştırmamızı emretmektedir. Ve eğer haberi nakleden kimse kâfir olursa biz onun söylediğine itibar etmez, onun söylediklerine göre bir topluluk aleyhinde hüküm vermeyiz.

İşte, Osmanlı tarihi ile ilgili haberler ve rivayetlerde böyledir. Zira Osmanlı devleti büyük bir imparatorluk olduğundan dolayı hakkında çokça şeyler yazılmıştır. Bu yazılanların bir kısmı Müslümanlar tarafından yazılmış olsa da büyük bir kısmı kâfir yazarlar tarafından yazılmıştır. Ve yazılanların çoğunda birçok yanlışlık ve gerçeği yansıtmayan spekülasyonlar söz konusudur. Zira Osmanlı dünyanın birçok yerini hâkimiyeti altına alan dost-düşman birçok kimsenin ilgi odağı olan bir devletti. Böyle olunca ona düşmanlık gösterenler onu kötülemek için adeta kinlerini kusmuşlar ve insanlara kötü göstermek için birçok yalan haberler uydurmuşlardır. Özellikle Yahudiler ve Osmanlı devletinin yıkılışında büyük rol oynayanlar bu konuda amansız bir mücadeleye girişmişlerdir. Öyle ya... Bir hilafet devletinin bir daha kurulamayacak bir şekilde yıkmak ve tamamen ortadan kaldırmak için

ona vurulacak en büyük darbe onun tarihini saptırmaktır, yalan ve uydurma iftiralarla onu çirkef ve kötü bir devlet olarak lanse etmektir.

Şer mihrakları bu plan ve desiselerinde cahil olan halkı bu devlete karşı kışkırtmak, ona kötü gözle bakmalarını ve ondan nefret etmelerini sağlamak için ellerinden geleni yaptılar ve nihayetinde de bu devleti yıktılar. Elbette bu sadece bir tarih yazma, haberleri nakletme girişimi değil bir nevi İslam hilafetini kaldırmak için İslam'a en büyük düşmanlığı gösteren haçlı zihniyetlerin bir ürünüdür.

Bu yüzdendir ki; bizler bir topluluğa haksızlık etmemek için nasıl ki fasık olan Müslümanların haberini araştırmaksızın kabul etmiyorsak, İslam düşmanı olan kâfirlerin Müslümanlar aleyhinde ki haberlerini kesinlikle kabul etmiyoruz. Bizim için Müslümanlar hakkında muteber olan adil Müslümanların naklettiği haberlerdir. Osmanlı tarihi ile ilgili kafir ve müşriklerin bu devlet aleyhinde yaptığı spekülasyonlar bizim için bir değer arzetmemektedir. Bizler ancak adil Müslümanların naklettiği haberlere dayanarak bir topluluk hakkında iyi veya kötü, Müslüman veya kâfir diye hüküm veririz. Zaten bununla da emrolunmadık mı…

Osmanlı Devletinin kuruluşu hakkında kısada olsa az da olsa bazı şeyleri beyan etmemiz faydalı olacaktır;
Osmanlı devletinin kuruluş tarihi kesin olarak bilinmemekle birlikte 1299 kuruluş tarihi olarak kabul edilmektedir. Kurucusu Osman Bey (Gazi)'dir. Osman Bey 1258'de doğmuştur. Ertuğrul Bey'in oğludur. Osman Bey, akıllı, ihlâslı, sabırlı, kahraman, adaletli ve vefakâr bir kimseydi. Ona bu güzel hasletleri kazandıran elbette İslam'dır. Osman Bey bu devleti övünmek, toprak elde etmek için kurmamış, bilhassa İslam'ı yeryüzünde yaymak için kurmuştur. Osman, İslam'ı yeryüzünde hakim kılmanın ve onu yaymanın farz olduğuna inandığı için cihad etmiş ve bir çok fütuhatlar yapmıştır. Osman, Osmanlı Devleti'ni saltanat için kurmamıştır. Ve kendisi gerek fetihlerinde gerek savaşlarda, cihad ettiği kimselere karşı, sahabelerin yolunu takip etmiş; ya Müslüman olmaları, ya da cizye ödemeleri konusunda muhayyer bırakmıştır. Osman Bey, iyi bir liderin sıfatlarına haiz olan bir kişiliğe sahipti. Bu yüzden bütün hayatını İslam'ı yeryüzüne hâkim kılmak için cihad etmekle geçirmiştir. Etrafında büyük âlimler yer almış, onlarla istişare etmiştir. Bir adım atmadan önce onun dinde ki hükmünü (şer'i hükmü) sorardı.

(الشقائق النعمانية في علماء الدولة العثمانية أحمد بن مصطفى بن خليل، أبو الخير، عصام الدين طاشْكُبْري زَادَهْ
Eş-Şekaik'ul Nu'maniyyeh Fi-Ulemai Devlet'il Osmaniyye- Ahmed b. Mustafa b. Halil, Ebu'l Hayr,Usameddin Taşkurizade- Bu eserde Osmanlı

alimleri hakkında bilgi verilmekte, onların ilim ve cesaretlerinden, korkusuzca hakkı söyledikleri açıkça beyan edilmektedir. Ve Osman Bey'in kayınpederi ve şeyhi olan Edebali hakkında bilgi verilmiştir.)

Ve tarihten nakledildiğine göre Osman Gazi ölmeden önce oğluna şu vasiyeti yapmıştır;

"Ey oğlum! Sakın âlemlerin rabbi olan Allah'ın emretmediği bir işle meşgul olma! Eğer hüküm konusunda halletmediğin bir meseleyle karşılaşırsan, din âlimleriyle istişâre et. Onların meşûretleri senin merciin olsun. Ey oğlum! Sana itaat edenleri de izzetli kıl. Ellerine karşı cömert ol. Şeytan, askerlerinin fazlalığıyla veya mülkünün çokluğuyla seni kandırmasın. Şeriat ehlinden uzaklaşma sakın! Ey oğlum! Sen biliyorsun ki bizim gayemiz; âlemlerin rabbi olan Allah'ı razı etmektir. Cihadla dinimizin nuru her yere dağılır. İşte bu şekilde Allah'ın rızası olur. Ey oğlum! Biz savaşı, topraklara hâkim olmak veya fertlere hükmetmek için değil; bu şehvetten dolayı yapmıyoruz. Biz, İslam'la yaşarız ve İslam için ölürüz. İşte sen buna ehilsin." (Dr. Muhammed Harp , Osmanlılar Tarihte ve Medeniyette Durumları, s. 2)

Başka kitaplar da şu şekilde bir vasiyet vardır:

"Ey oğlum! İslam'ı yaymak, insanları İslam'a hidayet etmek, Müslümanların arzlarını ve mallarını korumanın senin boynunda bir emanet olduğunu bil. Ve Allah senden soracaktır."

"Sakın, Allah'ın razı olmadığı bir ameli yapma! Eğer sana zor gelen bir şey ise şeriat âlimlerine sor. Mutlaka hayrı gösterirler. Bizim bu dünyadaki tek yolumuz; Allah'ın yoludur. Tek gayemiz; Allah'ın dinini yaymaktır. Biz ne mevkii peşindeyiz ne de dünya peşinde..."

İşte, Osmanlı devletinin kurucusu Osman Bey böyle bir kimse idi. Ve bu vasiyetini ondan sonra gelen halifelerin çoğu uygulamıştır. Ve 36 padişah tahta geçirmiş, parlaklık devrinde kuzeyde Macaristan, güneyde Somali, batıda Cezayir ve doğuda Irak 'a kadar uzanmış bir devletti Osmanlı...

Osmanlı devleti şer'i hükümleri icra eder, İslam âlimlerine çok büyük önem verirdi. Halifeler bir işe kalkışacakları zaman âlimlere danışır, onlardan şer'i hükümleri sual ederlerdi.

Osmanlı devletinde şer'i cezalar konusunda yetkili kişi kadılardır. Ve kadılar da bu yetkiyi edille-i şer'iye çerçevesinde kullanıp, İslam'ın ahkâmını ve hukukunu icra etmişlerdir. Bunu Osmanlı'dan günümüze

kadar ulaşan şer'iyye sicillerinde görmek mümkündür. Ve kadıların başvurduğu alimlerin belli bazı eserleri ve fetva mecmuları vardı.

Kadıların kaynaklarından örnek verecek olursak;

-Fatih devrine kadar Osmanlı mahkemelerinde Merginani'nin El-Hidayesi, Nesefi'nin Kenzud'dekaik'i, Kuduri'nin El-Muhtasarı, T'acuş'şerianın El-Vikayesi…

-Fatih devrinde Molla Hüsrev'in Gurerul Ahkâmına şerh olan Durerul Hukkam Fi Şerhi Gurerul Ahkamı Osmanlı mahkemelerinde en çok başvurulan kaynaklar olmuştur.

-Kanuni'nin devrinde İbrahim El-Halebî'nin Multekal Ebhur adlı eseri Durerin yerini almıştır.

Kadıların ikinci önemli kaynağı fetva mecmualarıdır. Ebus'suud Efendinin Fetvaları, Zekeriyazad Yahya Efendinin (Ö. 1643) Fetevayı Yahya Efendi, Ankaralı Mehmed Efendinin Feteva Ankaravi, Feyzullah Efendinin Fetevayı Fevziye, Menteşzade Abdurrahim Efendinin Feteva Abdurrahim, Yenişehirli Abdullah Efendinin Behçetul Fetevası, Çatalcalı Ali Efendinin Fetevayı Ali Efendi'nin Fetevayı Ali Efendi, Durrizzade Mehmet Efendinin Neticetul Fetevası kadıların en çok başvurduğu fetva mecmularıdır.

Osmanlı Devleti kuruluşundan, bozulma devrine kadar olan zaman dilimini incelediğimizde şer'i hükümleri icra ettiğini, İslam'a ve onun mukaddes değerlerine ve beldelerine sahip çıktığını görmüş oluruz. Tabi ki bununla birlikte Osmanlı devletinden birçok bid'at ve hurafeler yaygındı. Bizle asla Osmanlı'da yaygın olan caiz olmayan şeyleri savunmuyoruz. Bilakis bu bozulma ve yozlaşmalardan beriyiz. Ve bizler Osmanlı'yı örnek alınacak bir şer'i devlet olarak da görmüyoruz.

Bu açıklamalarımızdan sonra ise bazı iddiaların önemine binaen cevap vermek istiyoruz;

İddia: Osmanlı şirk olan tasavvuf fikrini benimsemiş ve bu esaslar üzerine kurulmuştur.

Cevap: Bu konuda doğru bir cevap verebilmek için "Tasavvuf" mefhumunu ve çıkış tarihini ve nasıl başladığını bilmek gerekir.

Tasavvuf: Bu kelime şer'i bir kavram olmayıp sonradan ortaya konmuş bir terimdir. Ve kelimenin aslının nereden geldiği konusunda ihtilaflar

vardır. Fakat bu konuda kısaca şunu söylemek yeterlidir: Tasavvuf: Kişinin zühd ve takvaya eğilip dünyadan elini çekmesi ve adeta ölüme kendisini hazırlamasıdır. İşte İslam literatüründe tasavvufun öz manası budur. Tasavvuf kelimesinin hangi kelimeden türediği konusu ihtilaflıdır. Şöyle ki: Tasavvuf kelimesi; saflık, duruluk manasına gelen "safa" kelimesinden türemiştir. Yine; seçkin, seçilmiş manasında "safve"den türemiştir. Yine; çizgi ve sıra manasında "saf" kelimesinden türemiştir. Yine; yün manasında "suf" kelimesinden türemiştir. Yine; Ashabı Suffe kelimesinden türemiştir. Bu şekilde tasavvuf kelimesi üzerinde değişik yorumlar yapılmıştır.

Tasavvuf Rasulullah (s.a.s) ya da sahabeler zamanında ortaya çıkmamıştır. Tasavvuf kavramı hicri ikinci yüz yıldan itibaren ortaya çıkmıştır. Ve bu ilk çıkışı İslam'da caiz olan şekliyle olmuştur. Buna rağmen zamanla tasavvuf konusunda ifrat ve tefrite gidilmiştir. Öyle ki bir çok tasavvuf taifesi muteber alimlerce eleştirilir olmuştur. Şia taifesi hariç kendilerini ehli sünnete nisbet edenler arasında sapık olan tasavvuf anlayışı hicri 6. yüzyıldan sonra ortaya çıkmıştır.

İşte bu yüzden tasavvuf ilk olarak şeriate uygun olarak ortaya çıkmış, takva ve zühd ehli kimselerin vasfı halinde devam etmiştir. Fakat belli bir zaman sonra bu konuda ifrat ve tefrite gidilmiş, böylece günümüzde ki küfür ve şirk üzerine bina edilmiş içinde bir çok bidat ve hurafeyi barındıran fikirlerin şekline bürünmüştür. Dikkatli olarak baktığımızda küfür, şirk içerikli olan, birçok sapıklığı içerisinde barındıran, muteber âlimlerin eleştirdiği tasavvuf ilk olarak Osmanlı zamanında çıkmamış bundan önce çıkmıştır.

Osmanlı devletinde böyle faaliyetler söz konusu olmuştur. Ve hatta önceki İslam devletlerinde olduğu gibi halkın bazıları arasında şirk boyutuna varmıştır. İşte gerçek âlimler bu şirk ve küfür düşüncelerine karşı mücadele etmiş, yok etmek için ellerinden geleni yapmışlardır. Fakat daha önce de söylediğimiz gibi Osmanlı devletinin bizzat şirk ve küfür olan tasavvufu benimsediği ve buna dayalı olarak kurulduğu iddiası yalan ve iftiradır. Zira Osmanlı devletinde yaşayan alimlerden Birgivi, onun çizgisinde olan Kadızadeliler ve bir çok şeyhulislamlar vardı. Ve bu alimler küfür ve şirk boyutuna ulaşan tasavvufa karşı mücadele etmiş ve bunları yok etmek için çaba ve gayretlerini seferber etmişlerdir. Fakat kuruluşunda ne Osmanlı zamanında ki bu alimler, ne de sonra ki alimler Osmanlı devletinin şirk ve küfür olan tasavvuf anlayışı üzerinde kurulduğunu iddia etmemişlerdir. Ve yine ne Muhammed b. Abdulvehhab, ne necd alimleri de Osmanlı'nın tasavvuf üzerine kurulmuş şirk bir devlet olduğunu söylememişlerdir. (Her nekadar Şeyh

Muhammedin bazı torunları ve öğrencileri sonradan bazı nedenlerden dolayı Osmanlı'yı tekfir etmiş olsalar da…)

Osmanlı'dan önceki devletlerde de tasavvuf vardı ve hatta halkın bazı kesimleri arasında şirk boyutuna ulaşmıştı. Bununla birlikte âlimler bu küfre ve şirke karşı mücadele etmişlerdir. Ve yönetim buna rıza gösterinceye, bu küfür ve şirki destekleyinceye kadar bu yönetimleri tekfir etmemişlerdir. Osmanlı'da tasavvuf yaygındı, tekke ve zaviyeler kurulmuştu, padişahların tasavvufa karşı ilgili vardı.(Elbette padişların ilgileri küfür ve şirk boyutuna ulaşan tasavvufa değil, caiz olan tasavvufa idi.). Bununla birlikte Osmanlı'nın muteber âlimleri, kadıları, şeyhülislamları şirk ve küfür olan tasavvufa karşı şiddetle karşı çıkmış ve bu fitneyi yok etmek için çaba ve gayret sarf etmişlerdir. Fakat bu âlimler Osmanlı'nın küfür ve şirk olan tasavvuf anlayışını benimsediğini söyleyip de bu devleti tekfir etmemiştir. Osmanlı'da bulunan bidat, hurafe ve zulümlerden dolayı bu devlet fasıklıkla, zalimlikle itham edilebilir. Fakat kat'i bir küfrü ispat edilmedikçe bu devleti tekfir etmek aşırılıktır.

İddia: Muhammed b. Abdulvehhab'ın ve öğrenci ve çocuklarının Osmanlı'yı tekfir edip, etmemesi

Cevap: Bu iddialara da cevap vermeden önce Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab (rah.) ve daveti hakkında kısmen de olsa bilgi vermemiz faydalı olacaktır;

Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab 1703 tarihinde Uyeyne adında bir belde doğdu. Uyeyne, Riyad'dan 70 km uzaktadır. Şeyh Muhammed ilmi çok severdi. Küçük yaşından itibaren ilim tahsili ile uğraşmaya başlamıştır. Ve ilim konusunda akranlarından önde olup, hemen fark ediliyordu. Küçük yaşlarda Kur'an'ı ezberlemiş, Hanbeli fıkhını öğrenmiş, Tefsir ve hadis okumuştu. İbni Teymiyye ve İbni Kayyım, İbn Urva el-Hanbeli'nin eserlerinden etkilendi. İlim taleb etmek için bir çok yere hicret etti. Mekke'den Medine'ye, Basra'ya, İhsa'ya gitti. Ve fikirlerini açıkça ikrar edip, davet edince özellikle Irak'ta olmak üzere bir çok eziyetler gördü. Muhalifleri ortaya çıktı. Öğrendiği ilmi yaymaya başlayınca bir çok fitneler oldu, eziyetler gördü ve tekrar Necd'e döndü.

Şeyh, Necd'e dönünde emri bil mar'ul nehyi anil münker yapmaya başladı. İnsanları şirkten sakındırıyor ve onları tevhide davet ediyordu. Zira o zaman insanlar arasında birçok şirk ve bid'atler vardır. İslam devleti olmasına rağmen halk arasında şirk ve bid'atler söz konusuydu. Zira âlimlerin ve ilmin azalması şirk ve küfrün ortaya çıkmasını tetikler. Şeyh tevhidi anlatmaya ve şirkten sakındırmaya başlayınca ona karşı çıkanlar ve hatta ona suikast düzenlemeye kalkışanlar oldu. Sonra

doğduğu belde olan Uyeyne'ye döndü. Oranın emiri onu güzel bir şekilde karşıladı. Akidesini yaymasına izin verdi. Şeyh Muhammed Tevhidi güzelce anlattı, hadleri uyguladı, mezarlar üzerinde ki kubbeleri yıktı. Fakat orada uzun bir müddet kalamadı. İhsa emiri şeyhi öldürmesi için Hureymile emirine baskı yaptı. Şeyh bunu öğrenince Diriyye'ye kadar yürüyerek gitti. Şeyh Muhammed kendi davetini yaymak için destek arıyordu. O zaman Muhammed b. Suud (emir) ile anlaşma (hılf) yaptı. Muhammed b. Suud, Şeyhe para yardımı yaptı. Şeyhi öldürmek isteyenler vardı, emir onu korudu, askerleriyle onu destekledi.

İşte bu destekle birlikte Şeyh Muhammed tebliğ faaliyetlerine daha çok hız verdi. İslam'a davet amaçlı risaleler, mektuplar ve öğrenciler gönderiyordu. Bütün İslam devletlerine, ulaşabildiği bölgelere kitaplar ve risaleler gönderiyor, şirkten sakındırıyor, tevhidi anlatıyordu. Daveti öncelikle kalemiyle devam ettirdi. Vaaz-u nasihatlerle, dersler vererek bir müddet devam etti. Fakat bu yöntemin fazla etki etmediğini, yumuşak uslubuna rağmen sert karşılık aldığından dolayı ve hatta öldürülmek için plan yapıldığından dolayı Şeyh Muhammed ikinci merhaleye geçti. Bu ise münkeri ve şirki kuvvetle kardırma merhalesidir. Şeyh Muhammed, Muhammed b. Suud'dan yardım istedi. Asker, ordu hazırlamaya, eğitim yapmaya başladılar. Bununla birlikte bazı bölgelerden başladılar. Ve bu daveti Ceziret'ul Arab ve dışında ki yerlere yaymak istediler. Şeyh Muhammed savaşlara katılıyor, askeri orduları hazırlıklarına ve eğitim çalışmalarına katılıyor, böylelikle hem cihad ve hem de ilimle uğraşıyordu. Tabi Muhammed b. Abdulvehhab ile tarikatçılar, menfaat ve mezarperestler arasında ki savaş uzun bir müddet devam etti. Çoğu zaman şeyh ve ordusu galip geliyordu, köyler yavaş yavaş onun kontrolüne geçiyordu. 1773 senesinde (H.1178) Abdulaziz Muhammed b. Suud'un komutasında ki bir orduyla Riyad'ı fethettiler. O zaman ki Riyad'ın emiri olan Dehhem b. Devvas kaçtı. Riyad fethedilince Şeyhin davetine bağlanan bölgeler çoğalmaya başladı. Bir çok kimse şeyhin davetine tabi oldu. Böylece o bölgede refah, mal ve sayı arttı. Şeraitin hükümleri güzelce uygulanmaya başladı, zulümler kalktı. Böylece Şeyh Muhammed kendi bölgesinde adil bir İslam devletini kurdu. İnsanlar Allah'ın kanunları altında daha güzel bir hayat sürdürmeye başladılar.

Şeyhin bulunduğu bölge Osmanlı devletine bağlı değildi. Bağlılığı sadece isim olarak vardı. Orada ki hâkimler istediği gibi kanunlar uyguluyorlardı. Zulümler çok, şeriatın hükümleri adaletli olarak uygulanmıyordu. Şeyh Muhammed davetini en güzel biçimde devam ettirdi, onun hakim olduğu bölgelerde adalet vuku buldu, huzur ve sekinet hakim oldu. Şeyh Muhammed'in vefatından sonra davetini, oğulları ve torunları devam ettirdiler.

Şeyh yaşadığı zaman süresince Osmanlı'ya karşı ne fiili, ne de fikri bir savaş içine girmedi. Ve hilafete karşı ayaklanmadı. Ne eserlerinde, ne davet mektuplarına, ne fetvalarında Osmanlı'yı tekfir ettiğine dair hiçbir nakil söz konusu değildir. Şeyhin kendilerini tevhide davet ettiği ve savaştığı kişiler şirk ve küfür akidelerine sahip olan kimselerdi. Zira şeyhin döneminde 4 padişah değişmiş, şeyhin buna bir etkisi söz konusu olmamıştı.

Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab büyük âlimdi, davetçi ve önderdi. Küfre şirke ve bidatlere karşı hayatını cihadla ve davetle geçirmiş mümtaz bir şahsiyettir. Şeyh ne Osmanlı hilafetini tekfir etti, ne de ona karşı isyan etti. Fakat şeyhin vefatından sonra ortaya çıkan fitne ve batı hayranı kafirlerin etkisiyle Osmanlı devleti ile Suud devleti arasında sorunlar çıktı. Batılıların güdümüyle Osmanlı devletinin sınırında ki bazı alim kisvesine bürünmüş sapık şeyhlerin, şeyhin daveti aleyhinde yaptığı propagandalar sebebiyle Suud ailesinin Osmanlı'yı yok etmek için bir Arap hilafeti kurmak istediği haberleri yayıldı. Bu haberler O zamanın halifesi olan 2. Mahmud'a ulaştı. 2. Mahmud, Suud ailesinin kendi saltanatını yıkmak için isyan girişiminde bulunacaklarına dair haberlerin aslını araştırmadan bu konuda o bölgeye yakın olan valilerine bu isyanları bastırmasını ve o toprakları yeniden Osmanlı'nın kontrolüne geçirmeleri için yardım istedi. Sonunda bu görev Kavalılı Mehmet Ali Paşa'ya verildi. Yoksa Osmanlı bizzat tevhid davetini yok etmek için Ali Paşa'ya herhangi bir görev vermedi. 2. Mahmud'un istediği o bölgeleri tekrar eski kontrolüne almaktı yani saltanatını korumaktı. Fakat olaylar onun istediği şekilde gerçekleşmedi. Kavalılı Mehmet Ali Paşa her ne kadar ismen Osmanlı'ya bağlı olsa da kendi başına hareket ediyordu. Bu kimsenin İslamlılığı da sabit değildir. Zaten Mehmet Ali Paşa sonradan Osmanlı'ya isyan etmiştir.

Osmanlı devleti ile Suud devleti arasında ki savaş böyle başladı. Nasıl ki Emevi ve Abbasiler arasında saltanat için savaşlar çıkıyorsa bu savaşta bunun için çıkmıştır. Ve batılı kâfir devletlerin kışkırtmaları ve körüklemeleri sonucu büyük bir fitne çıktı. İşte bundan sonra (Kavalılı Mehmet Ali Paşa ordusu Suuda saldırınca) bazı necd âlimleri Osmanlı'yı tekfir ettiler. Ve yine Osmanlı devletinin bazı alimleri de onları tekfir ettiler.

Bu konuda güvenilir olan tarih güzelce incelendiğinde ne Necd âlimleri ne de Osmanlı âlimleri bu meseleyi tam olarak müzakere etmemişlerdir. İşte bu yüzden her iki tarafında müzakere etmemesi dolayısıyla mesele ilmi bir boyuttan başka farklı (siyasi) bir boyut kazanmıştır. Tam müzakere etmediklerinden dolayı bu konuda her iki tarafında verdiği tekfir hükmü bizi bağlayıcı değildir. Zira verilen tekfir hükmü kat'i

delillere dayalı değildir. Bizi bağlayıcı olan bize ulaşan sabit ve somut bilgilerdir. Necd âlimlerinin Osmanlı devletini tekfir etmeleri o zaman kendilerine ulaşan haberlerden ve fitneci kimselerden dolayı olabilir. İşte bu yüzden biz onların bu konuda ki görüşünü tercih etmiyoruz. Zira Osmanlı devletinin İslam devletini olduğu kat'i ve somut delillerle sabittir. Fakat onun küfrünü gösteren yakin, somut deliller yoktur. Bizim arzu ettiğimiz; hem Osmanlı alimleri, hem de necd alimleri bu meseleyi tam bir şekilde müzakere ederek hükümlerini vermeleriydi. Fakat ya o devirde olan fitneci ve yaygaracı kafirlerin etkisiyle, ya da başka sebeplerden böyle bir müzakere gerçekleşmedi. Olay şer'i boyuttan uzaklaşıp, siyasi bir boyuta büründü.

Sonuç olarak bu konuda görüşümüzü bir kaç madde halinde özetlemek istiyoruz:

1-Devleti al-i Osmaniyye'yi İslam ahkamını icra ettiği, müslümanların akidesinin egemen olduğu, İslam sınırlarını mukaddes belde ve değerlerini koruduğu için İslam devleti olduğuna hükmediyoruz. Bu fukahanın icmaı ile böyledir. Zira bir devleti dar-ul islam olduğuna hükmedebilmek için o devletin icra ettiği hükümlere bakılır. Şayet İslam ahkamını icra ediyorsa bu yer fukahanın icmaına göre dar-ul islamdır.

2- Bizler Osmanlı'nın memuru değiliz. Osmanlı'yı adil ve örnek alınacak bir İslam devleti görmüyoruz. Zira bu devlet her nekadar İslam ahkamını icra etmiş, müslümanların akidesi egemen ise de bu devlette bir çok zülüm, bid'at, fısk zuhur etmiştir. Biz Osmanlı'yı her safha ve her uygulamasıyla alel ıtlak savunmuyoruz. İyi olan, şeriate uygun olan uygulamalarını hayırla yad eder, kötü olan,bid'at hurafe ve fısk olan faaliyetlerden beri olduğumu açıkça beyan ederiz.

3-Osmanlı devletinin dar-ul küfür hükmünü verebilmek için kat'i ve somut delillere vakıf olmak gerekir. Aksi takdirde zanni, kafirlerin rivayetleri ve naklettikleri tarih biz müslümanların nezdinde kat'i delil değildir ve bizler tekfir hükmünü buna bina etmiyoruz.

4- Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab önder, alim ve faziletli bir şahsiyete sahip olan bir zattı, daveti hak ve tevhid davetiydi. Kendi yaşadığı dönemde 4 padişah değişmesine rağmen şeyh ne Osmanlı'ya karşı bir isyanda bulunmuş, ne de onları tekfir etmiştir. Şeyh'in Osmanlı hilafeti ile arasında herhangi sıcak veya soğuk bir savaş olmadı. Ve zaten şeyhin bulunduğu bölge de tamamen Osmanlı'nın kontrolünde değildi. Şeyhin savaştığı, İslam'a davet ettiği kimseler Osmanlı hilafeti değil, çevresinde bulunan kabileler, onun davetine sert karşılık verenlerdi.

5- Osmanlı'nın kuruluşundan itibaren onun bünyesinde bir çok muteber alim yetişmiştir. Ve bu alimlerden hiçbiri Osmanlı'nın küfür ve şirk devleti olduğunu iddia etmemiştir. Ve yine ne Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab, ne Birgivi, ne onun çizgisinde olan kadızadeliler, ne muteber olan şeyhulislamlardan hiçbiri (Osmanlı'yı içinde bulunan bid'at ve zulümlerden dolayı eleştirseler bile) tekfir etmemişlerdir. Tekfir edenler (Şeyh Abdulvehhab'ın torunları ve öğrencileri) ise kat'i ve somut delillerle bu hükmü vermemişlerdir. Onların verdikleri hüküm kendilerini bağlayıcıdır. Onlar kendilerine ulaşan bir takım yanlış bilgilerden dolayı bu hükmü vermiş olabilir. Ve yine Osmanlı tarafından onları tekfir edenler olmuştur. Her iki tarafında verdiği hüküm tam bir araştırma ve tahkik sonucu verilmemiş, kat'iyet ifade etmemektedir. Bizler ise tekfir hükmünü ancak kat'i ve somut delillere göre veririz. Şuan sabit olan kat'i bilgilerle Osmanlı devletinin İslam devleti olduğu söylüyoruz. Şayet aksi yani kat'i ve somut olarak küfrü ispat edilirse biz de hiçbir şüphe ve tereddütte kalmadan tekfir ederiz.

Alıntı:
http://www.davetulhaq.com/tr/forum/index.php?topic=13420.msg35869;topicseen#msg35869